

ling, var det, som jeg gentagende udtalte, ikke fordi jeg havde noget at erindre mod Realiteten af dets Forslag med Hensyn til at værne om Forstrandsejernes økonomiske Rettigheder, men det var begrundet derpaa, at Forslaget var affattet paa en saadan Maade, at Vedtagelsen af en dertil sigtende Bestemmelse tillige vilde føre til, at man udelod den Passus, den Bestemmelse i Regeringsforslaget, som handlede om Statsmagtens Myndighed til i fornødent Fald at træffe de fornødne Bestemmelser for at faa Bjærgningsvæsenet indrettet paa en forsvarlig Maade. Saaledes som Forslaget nu foreligger, kan der ikke være Tale herom, thi Forslaget gaar nu ikke ud paa at udelade den omhandlede Bestemmelse i Regeringslovsforslaget, den nemlig, som bevarede for Justitsministeriet Ret til i fornødent Fald at sørge for, at Bjærgningsvæsenet blev forsvarligt indrettet, men derimod gaar det nu alene ud paa at værne om de private Forstrandsejeres Rettigheder, navnlig deres Ret til „med egne Folk at bjærg og opbevare det løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medfølgelse opdrevne Stykgods eller Brag“. Dette tror jeg ogsaa, man fra Mindretallets Side erkender at være, om jeg saa maa sige, Kwintessentsen af de Forslag, som man tidligere havde stillet, det, som det væsentligt kommer an paa, og det er derfor, man nu i hele Udvalget har kunnet enedes om en Affattelse af Vædringsforslaget under Nr. 3 til § 4. — Her bliver saaledes kun Forslagene til § 1 tilbage. Det vil der erindres, at et lille Flertal til 2den Behandling havde foreslaaet, at Politioverigheden, Amtmanden, ved Valget af Strandfogder skulde være bunden til Kommuneradaets Indstilling, saaledes at han skulde vælge Strandfogderne blandt 3 af de paagældende Sogneraad eller Byraad indstillede Mænd. Dette Forslag blev bekæmpet saa vel fra Udvalgets store Mindretals Side som fra den højtærede Justitsministers Side, idet man gjorde gældende, at det i og for sig ikke var noget kommunalt Anliggende, der her var Tale om, og dernæst, at i Virkeligheden vilde man næppe faa større Garanti for Valget af de mest kvalificerede Personer, naar Valget i Virkeligheden lagdes i Hænderne paa disse kommunale Raad, idet Erfaringen viser, at det overhovedet ikke er at anbefale at lade større Forsamlinger vælge til saadanne Hverv; derved bliver let Ansvarret udvist; det er bedre at lade Enkeltpersoner have Ansvar. Dette store Mindretal fra 2den Behandling — Udvalget var nemlig delt i 6 og 5 Medlemmer — paa 5 Medlemmer har imidlertid ønsket ogsaa paa dette

Punkt at komme til Enighed med Flertallet, og man foreslog derfor i Udvalget at forandre Kommunalraadenes Indstillingsret til en Ret til at blive hørt, hvorved man dog i Princippet hævdede Statsmyndighedernes Ret til at bestemme, hvem der skulde være Strandfogder. Det er det Vædringsforslag, som nu er fremsat under Nr. 2 af Udvalgets Mindretal som subsidiært. Det forekommer Mindretallet, at det var et Mæglingsforslag, som Flertallet, bestaaende af 6 Medlemmer, vel maatte kunne gaa ind paa, thi for saa vidt som den egentlige Grund til Flertallets Vædringsforslag nu var den, at man mente, at man ved at henvende sig til Kommunalraadene skulde kunne finde en bedre Sagskundskaab og Personalkundskaab og derigennem faa Garanti for bedre Valg, saa maatte dette jo i Realiteten anerkendes, kunde naas, naar Politimesteren og Amtmanden skulde angaaende Valget indhente Erklæringer fra de paagældende Kommunalraad. De vilde derved faa Lejlighed til at udtale sig om Sagen. Det forekommer Mindretallet, at i Virkeligheden vilde de kommunale Raad ogsaa derved blive stillede bedre end efter det andet Forslag, de vilde blive stillede friere, idet de kunde efter Omstændighederne indstille 1, 2, 3 eller flere, og de vilde kunne affatte deres Udtalelser, deres Anbefalinger paa den Maade, som virkelig i de enkelte Tilfælde maatte forekomme de kommunale Raad hensigtsmæssigt og naturligt at gøre. Dette Mæglingsforslag blev imidlertid ikke tiltraadt, som man havde haabet, af hele Udvalget. Der var af de i Udvalgsrådet tilstedeværende Medlemmer kun de 5 Forslagsstillere, der stemte for dette Forslag; de 5 andre fastholdt deres tidligere Forslag. Der var derved intet andet at gøre for Udvalgets Mindretal end som principalt Forslag at opstille, at den ved 2den Behandling vedtagne Bestemmelse skulde udgaa og kun som subsidiært at opstille dette Mæglingsforslag, hvorved man havde forsøgt at naa til Enighed i Udvalget. Det erede Ting er nu for saa vidt friere stillet. Naturligvis vilde det være Mindretallet foreft, om man vilde slutte sig til dets principale Forslag, men selv om det ikke skulde blive Tilfældet, var det dog vel muligt, at der kunde være nogle, der forrige Gang stemte for det da af Flertallet opstillede Forslag til § 1, som vilde erkende, at det væsentlige ogsaa vilde kunne naas paa den Maade, der er foreslaaet subsidiært af Mindretallet. Jeg kan ikke andet end henvise til de erede Medlemmers Overvejelser, om det ikke skulde være rigtigt paa dette Punkt at søge at komme til Forstaelse og Enighed, ikke blot i Erkendelse af, at det